

„עלינו להשתמש בנשק הסודי שבידינו...“

(המשך מעמוד 5)

המילים מתוכה בשטף ספוג מרירות. „וגם אתה. אתה צריך מילחמה!“
 „אוריק!“ ניסה אהוד לשסע את דבריה. לשווא.

„ברור! מי יזכור אותך אם תשב כל ימך במישרד? אתה צריך להילחם. לי נצח. אלוף אהוד דיין, האיש שכבש את... את מה? בגדאד? קאהיר? מה עוד אתם רוצים?“

היא עצרה בעדה, הוסיפה בשקט: „אבל אני לא אתן. זוהי ההמצאה שלי. רק אני יודעת את הנוסחה. אני אשמיד אותה. לא עמלתי כדי לרצוח מאות אלפי אנשי שים הפים-מפשע. אני יודעת מה זה. קודם אבי. אחר כך בן-דודי. ובסוף אחי. מספיק, אתה שומע? מספיק!“

מפקד-הפלוגה ישראל אורנשטיין נהרג בסיבוב הראשון, בקרב על טרונן. סגן-אלוף דן אורנת נהרג על-ידי רימוניד בסיבוב השני, בקרב ברחובות ירחו. רב-חובל שי אורנת, גיבור ישראל, הוטבע בסיבוב הרביעי, בפקדו על משחתת בפתח מפרץ אילת.

***

אהוד לא השיב. הוא תחב את ידו לכיס מעילו, שלף מתוכו גיליון-נייר מקופל. הוא הגישו בדומיה לאוריק. עיניה קר-או את השורות, מ-עיניה.

מטכ"ל/מודיעין — סודי ביותר.

* מתחרז עם „חובוב“.

כעל בוגדים הרוצים לחסל את הדת. לפני שלוש-ארבע שנים השתלט עליהם קצין אל-דין. הוא אירגן הפיכה במצריים והוכרו שם כנשיא. עכשיו הוא מנהל משם את המתחלת האיונית בכל ארצות-ערב.

„אז מה?“ חזרה אוריק על שאלתה. אהוד קם ממקומו, התכופף אליה, הוסיף כימעט בלחש: „ברגע שהערבים יתאחדו, נהיה אבודים.“ קולו הצלול, חסר-הרגש, השתנה לפתע. „את לא מבינה? את חור שבת שסתם עקבתי בעניין כזה אחרי ה-עבודה שלך? ידעתי שזה מירוץ. את שומעת? מירוץ! אמרתי שנשתמש בה רק אם יגיעו מים עד נפש. ובכן, הם הגיעו. עלינו להנחית את המכה לפני שהם יספיקו לגמור את העניין. לנתן אותם בקליעים אטומיים. להכניע אותם לפני שיספיקו לרכו את כוחם. אוריק, התפללתי לרגע הזה. התפללתי שתצליחי, התפללתי שתצליחי בעוד מועד.“

אוריק הסמיקה. „ואני חשבתי שזה... שזה בגללי...“

קולו של אהוד חזר לקדמותו. „אוריק, אני מתחב אותך. מאוד. אבל את לא חשובה. אני לא חשוב. המדינה חשובה. השנה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן. אם נפסיד, נהיה כמו הצלבנים — נימחק מן המפה. נישאר פרק יפה בספר ההיסטוריה, וחסל.“

„אבל כל הנצחונות, ארבעה סיבובים, הצבא הבלתי-מונצח...“

„פראזות, אוריק, פראזות. הם, הוא אמר את המילה כבון, בלוויית תנועתית, רחבה שהקיפה את כולם, את הממשלה, העסקנים, שרי-האלופים המודקנים, הם מאמינים בזה. אולם כל זה היה רק הקד דמה. עכשיו באה השעה. אוריק, את צריכה להאמין לי. את מאמינה לי?“

אוריק הסתכלה בו. היא ידעה שנוצחה, היא הרימה את שתי ידיה, כנכנעת. אפילו אהוד ריחם עליה. הוא נטל את ידה בין ידיו: „לכי לנחת, אוריק. סעי לביירות. אסדר לך מקום בחוות-הנופש של צה"ל על הלבנון. עכשיו יהיה שם מקום.“

הוסיף כאילו לעצמו, „הרבה מקום...“

***

אלוף אהוד דיין, ראש-אגף-מיבצעים, צבא-הגנה-לישראל, השקיף מבעד ל-חלונו על מסגד עיר-מר. הוא כתב את הזכירו. מבלי לדעת זאת, היה מאושר מאוד. לבו התרונן ל-נוכח המראה. כי אהוד היה חייל מיקצועי. הוא לא אהב את המילחמה לשמה — הדור הישראלי שכבר חזה בארבע מילחמות לא היה מסוגל לכך. אולם הוא אהב את ההגיון הקר, הצלול של המיקצוע. הוא השתמש באיזמל ההגיון כמנתח, חתך בתנועות קטנות וזרירות לתוך גוף ה-עניין, חשף את האברים החשובים. ללא התרגשות. ללא משוא פנים, כאילו לא היה נוכח כלל. כאילו לא היה אלא מוח אלקט-רוני. הוא ידע שבניין מסקנותיו מוצק, בנוי כראוי מן היסוד עד לגג, שאי-אפי-שר יהיה להרוסו או להזיזו. הוא לא ניהל תעמולה לשום כיוון. הוא פשוט רשם, בשפה שתהיה מובנת לאזרחים מטומטמים למחצה, קו הגיוני.

„במילחמה קיימת רק מטרה אחת: הניצחון. אין שום תחליף לניצחון. הניצחון מושג כאשר עולה בידי צד אחד להרוס את כושר-ההתגוננות של הצד היריב. לא הושגה מטרה זו, לא הושג הניצחון. לא הוכרעה המילחמה.“

מילחמת 1948 („הסיבוב הראשון“) נסי-תיימה בתיקו בשדה-הקרב. אמנם לא הצ-ליחו הערבים לזרקנו לימ, אולם גם הכוחות הישראליים לא הצליחו מצידם להנחית מכה כלשהי על מרכזי הכוח הערביים. מיגור ההתקפה הערבית לא היה, איפוא, בחזקת ניצחון. מדינת-יש-ראל נשארה מוקפת אויבים, שכושרם הי-צבאי נפגע רק זמנית.

במילחמת 1958 („הסיבוב השני“) הצ-ליחה ישראל ליישר את גבולותיה על-ידי חיסול רצועת-עזה והוות החזית המז-רחית עד לירדן. אולם מרכזי הכוח הער-ביים, מצריים ועיראק, נשארו מחוץ ל-תחום הפגיעה. לפיכך לא גרם סיבוב

האוד עצר בו. זכר את שרי-האלופים המודקנים שבאו להרצות ב-בית-הספר הגבוה לקצינים ברמת-אל-רמאללה. ההשתפ-כו מרוב התליבות בתיאור המערכות על גובה גשר אלנבי ואי-היטרה (טיראן). חובבים חשוכי-תקווה, ספוגים רומנטיק-פסולה. כבר אז התאפקו התלמידים בקו-שי מלחייך בגלוי, אולם אהוד ביקש עתה

***

זה להכרעה צבאית, וממילא לא לניצחון אמיתי במינין הצבאי. במילחמת 1964 („הסיבוב השלישי“) הרחיבה המדינה את גבולותיה המזרחיים בכבשה את צפון עבר-הירדן ואת הר-הדרוזים. והדבר הקל על מערך ההגנה ואיים מקרוב על דמשק. אך גם סיבוב זה לא שינה את מערך הכוחות. מילחמת 1968 („הסיבוב הרביעי“) פרי-צה בעיקבות ההפיכה המארונית הלבנור-גית, שמנהיגיה ביקשו את עזרת צה"ל. בצורה זו צורף לישראל המחוז-המארוני-העצמאי עד מצפון לביירות. מעשי האי-בה לא השיגו שום תוצאה נוספת, פרט לכיבוש חוף מפרץ-אילת ופתיחת הדרך הימית אל האוקיינוס-ההודי. כל המערכות האלה נוהלו בידי חר-בבים פוליטיים וצבאיים. לכן לא נותח המצב האיסטראטגי כראוי ואחרי כל סיבוב נוצרה האשליה הכוזבת והמסור-כנת כאילו הושג ניצחון של ממש...“

